# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1984 [1]

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

Μεταξύ, αφενός, των γαλλικών τελωνειακών αρχών και, αφετέρου, της Diffusion Marketing International («DMI»), επιχείρησης χονδρικού εμπορίου, και της εκτελωνίστριάς της, εταιρίας «Les Rapides Savoyards» («RS») (της οποίας διαχειριστής είναι ο Dejussel), ανέκυψε διαφορά ως προς το ύψος των δασμών που πρέπει να καταβληθούν για τρεις τύπους στυλογράφων με σφαιρίδιο που εισήχθησαν από την Ελβετία στη Γαλλία τον Ιούνιο 1977. Τα τρία αυτά δέματα, που περιείχαν 13 170 στυλογράφους, επελέγησαν ως χαρακτηριστικά δείγματα από πολύ μεγαλύτερες παρτίδες και, τελικά, το θέμα αφορά σημαντικό χρηματικό ποσό.

Οι στυλογράφοι αυτοί αποτελούνται από ορισμένα εξαρτήματα. Οι φύσιγγες της μελάνης κατασκευάστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, εισήχθησαν στη Γαλλία όπου καταβλήθηκαν οι δασμοί και απεστάλησαν στην Ελβετία όπου κατά τις συμφωνίες κατασκευάζεται το εξωτερικό περίβλημα. Τα καλύμματα και, κατά περίπτωση, οι περόνες και οι πλαστικές λαβές κατασκευάστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες και εισήχθησαν στην Ελβετία. Φαίνεται ότι το κύριο σώμα των στυλογράφων κατασκευάστηκε στην Ελβετία. Δεν ήταν μόνο οι στυλογράφοι που συναρμολογούνταν στην Ελβετία, αλλά εκεί γινόταν και η χρωμίωση των μεταλλικών μερών τών περισσότερων από αυτούς, τα οποία αποτελούν οπωσδήποτε τα ακριβότερα εξαρτήματά τους. Η DMI κατασκεύαζε τους στυλογράφους στην Ελβετία αντί στη Γαλλία εν μέρει λόγω του ότι το κόστος κατασκευής ήταν χαμηλότερο στην Ελβετία και εν μέρει για να μπορεί να πωλήσει τους στυλογράφους με το σήμα ενός ελβετού κατασκευαστή.

Οι στυλογράφοι εισήχθησαν συνοδευόμενοι από πιστοποιητικό κυκλοφορίας («EUR-1») για να επιτύχουν, ως προϊόντα ελβετικής καταγωγής, την εφαρμογή προτιμησιακού συντελεστή κατ' εφαρμογή της συμφωνίας που συνήφθη το 1972 μεταξύ της Κοινότητας και της Ελβετίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/003, σ. 191). Ο προτιμησιακός δασμολογικός συντελεστής που εφαρμόζεται στα εμπορεύματα που θεωρούνται ελβετικής καταγωγής ανερχόταν στο 2,6 % της δασμολογητέας αξίας τους· διαφορετικά έπρεπε να εφαρμοστεί συντελεστής 13 %.

Η συμφωνία αυτή που προβλέπει την προοδευτική κατάργηση, το αργότερο μέχρι 1ης Ιουλίου 1977, των εισαγωγικών δασμών μεταξύ Κοινότητας και Ελβετίας, εφαρμόζεται μεταξύ άλλων «στα προϊόντα που κατάγονται από την Κοινότητα και την Ελβετία» και εμπίπτουν στα κεφάλαια 25 μέχρι 99 της Ονοματολογίας των Βρυξελλών, υπό την επιφύλαξη ρητών αντιθέτων διατάξεων. Οι εν λόγω στυλογράφοι ανήκουν στην κλάση 98.03. Σύμφωνα με το άρθρο 11 της συμφωνίας αυτής, οι κανόνες περί καταγωγής περιέχονται στο πρωτόκολλο 3 της συμφωνίας. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του πρωτοκόλλου αυτού, θεωρούνται ως προϊόντα καταγόμενα από την Ελβετία.

«α) τα προϊόντα τα παραγόμενα εξ ολοκλήρου στην Ελβετία,

6) τα προϊόντα τα παραγόμενα στην Ελβετία, στην κατασκευή των οποίων εχρησιμοποιήθησαν προϊόντα άλλα

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

από εκείνα που αναφέρονται στην περίπτωση α), υπό την προϋπόθεση ότι τα προϊόντα αυτά απετέλεσαν αντικείμενο επαρκών κατά την έννοια του άρθρου 5 κατεργασιών ή μεταποιήσεων. Η προϋπόθεση αυτή δεν απαιτείται εν τούτοις για τα προϊόντα που κατάγονται, κατά την έννοια του παρόντος πρωτοκόλλου, από την Κοινότητα».

Δυνάμει του άρθρου 5 του πρωτοκόλλου αυτού «θεωρούνται ως επαρκείς» προς τον σκοπό αυτό «οι κατεργασίες ή μεταποιήσεις που απαριθμούνται στον πίνακα Β» που προσαρτάται στο πρωτόκολλο. Ο πίνακας αυτός τροποποιήθηκε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 28 του πρωτοκόλλου 3, με την απόφαση 10/74 της 31ης Οκτωβρίου 1974 (JO L 352/7 της 28. 12. 1974) της μικτής επιτροπής που συστήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 29 της συμφωνίας. Η τροποποίηση αυτή προβλέπει ότι η ενσωμάτωση μη καταγομένων υλικών ή μερών στα προϊόντα που περιλαμβάνονται στη δασμολογική κλάση 98.03 «δεν αφαιρεί ἀπό τα εν λόγω προϊόντα την ιδιότητα των καταγομένων προϊόντων, υπό την προϋπόθεση ότι η αξία των προϊόντων αυτών δεν υπερβαίνει το 5 % της αξίας του τελικού προϊόντος».

Κατά το άρθρο 6 του πρωτοκόλλου, η αξία που πρέπει να ληφθεί υπόψη για να καθοριστεί αν η αξία των κατεργασμένων ή μεταποιημένων προϊόντων υπερβαίνει ή όχι το καθορισμένο ποσοστό των παραχθέντων εμπορευμάτων, είναι α) όσον αφορά τα προϊόντα των οποίων αποδεικνύεται η εισαγωγή, η δασμολογητέα αξία τους κατά το χρόνο της εισαγωγής και 6) η τιμή «εκ του εργοστασίου» των παραγομένων εμπορευμάτων, αφαιρουμένων των επιστραφέντων ή επιστρεπτέων κατά την εξαγωγή εσωτερικών φόρων. Οι επεξηγηματικές σημειώσεις που συνιστούν, δυνάμει του άρθρου 20, αναπόσπαστο μέρος του πρωτοκόλλου 3 ορίζουν ότι στο άρθρο 6 ως «τιμή εκ του εργοστασίου» νοείται η τιμή που καταβάλλεται στον κατασκευαστή, στην επιχείρηση του οποίου πραγματοποιήθηκε η τελευταία κατεργασία ή μεταποίηση, περιλαμβανομένης και της αξίας όλων των χρησιμοποιηθέντων προϊόντων, και ως «δασμολογητέα αξία» νοείται η αξία που ορίζεται από τη Σύμβαση περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 15 Δεκεμβρίου 1950.

Η αξία αυτή, κατά το άρθρο 1 του παραρτήματος 1 της εν λόγω Συμβάσεως, είναι «η τιμή που επιτυγχάνουν (τα εμπορεύματα αυτά) κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο οι δασμοί καθίστανται απαιτητοί, σε περίπτωση πωλήσεως συνομολογουμένης υπό συνθήκες πλήρους ανταγωνισμού» μεταξύ αγοραστού και πωλητού, που είναι ανεξάρτητοι μεταξύ τους. Σύμφωνα με τη σημείωση 4 του άρθρου 1, όταν «η αξία ή η καταβληθείσα τιμή εξαρτώνται από στοιχεία που εκφράζονται σε νόμισμα διαφορετικό από το νόμισμα της χώρας εισαγωγής, η μετατροπή του ξένου νομίσματος στο νόμισμα της χώρας εισαγωγής γίνεται βάσει της επίσημης τιμής συναλλάγματος που ισχύει στη χώρα αυτή».

Σύμφωνα με το άρθρο 8 του πρωτοκόλλου, τα καταγόμενα προϊόντα υπάγονται, κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα, στις ευεργετικές διατάξεις της συμφωνίας, εφόσον προσκομιστεί πιστοποιητικό κυκλοφορίας (αρχικά A.CH. 1 και στη συνέχεια EUR-1) (απόφαση 10/73 της μικτής επιτροπής, JO L 365/136 της 31. 12. 1973). Το πιστοποιητικό αυτό κυκλοφορίας εκδίδεται από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής και προσκομίζεται στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής.

Το άρθρο 19 της απόφασης 3/73 της μικτής επιτροπής επιτρέπει στα κράτη μέλη εισαγωγής που έχουν εύλογες αμφιβολίες ως προς την αυθεντικότητα του εγγράφου και την ακρίβεια των πληροφοριών περί της πραγματικής καταγωγής του εν λόγω εμπορεύματος να ελέγχουν το πιστοποιητικό κυκλοφορίας, σε περίπτωση δε διαφωνίας μεταξύ των τελωνειακών αρχών του κράτους εισαγωγής και του κράτους εξαγωγής προβλέπεται η υπαγωγή της διαφοράς στην τελωνειακή επιτροπή της μικτής επιτροπής.

Οι γαλλικές αρχές δεν δέχτηκαν ότι οι στυλογράφοι αυτοί ήταν προϊόντα καταγόμενα από την Ελβετία. Εφήρμοσαν το άρθρο 35-8 του γαλλικού τελωνειακού κώδικα, το οποίο προβλέπει ότι όταν τα στοιχεία που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των κανονικών τιμών εκφράζονται σε ξένο νόμισμα, πρέπει να μετατρέπονται βάσει της επίσημης τιμής συναλλάγματος που ισχύει κατά την ημερομηνία πρωτοκολλήσεως της διασαφήσεως. Αφού μετέτρεψαν σε γαλλικά φράγκα την αξία που αντιπροσώπευαν σε δολάρια ΗΠΑ και ελβετικά φράγκα τα συστατικά μέρη των στυλογράφων, τα οποία δεν κατάγονταν από την Ελβετία, βάσει της τιμής συναλλάγματος που ίσχυε κατά την ημερομηνία εισαγωγής στη Γαλλία (αφαιρώντας όμως τους δασμούς που είχαν καταβληθεί για τις φύσιγγες κατά την εισαγωγή τους από τη Γαλλία στην Ελβετία), διαπίστωσαν ότι το ποσοστό των μη καταγομένων προϊόντων που περιεχόταν στο τελικό προϊόν κυμαινόταν μεταξύ 6,04 % και 23,68 % της αξίας των διαφόρων τελικών προϊόντων.

Οι γαλλικές αρχές απαίτησαν, κατά συνέπεια, την καταβολή πλήρους δασμού.

Η RS υπέβαλε τη διαφορά στην Commission de conciliation et d'expertise douanière [Επιτροπή Συμβιβασμού και Τελωνειακής Πραγματογνωμοσύνης] η οποία επικύρωσε την απόφαση των τελωνειακών αρχών. Οι γαλλικές αρχές ενήγαγαν την RS, ζητώντας να υποχρεωθεί να καταβάλει τους δασμούς αυτούς, ενώπιον του Tribunal d'instance του Saint-Julien-en-Genevois, το οποίο, με απόφαση της 19ης Ιουνίου 1979, έκανε δεκτό το αίτημα αυτό. Το Cour d'appel του Chambéry, κρίνοντας κατ' έφεση, εξέδωσε, στις 11 Μαΐου 1981, απόφαση με το ίδιο περιεχόμενο.

Η υπόθεση ήχθη ενώπιον του γαλλικού Cour de cassation, το οποίο, στις 29 Ιουνίου 1983, υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα:

«1. Η συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, της 22ας Ιουνίου 1972, το πρωτόκολλο υπ' αριθ. 3 και οι κοινοτικοί κανονισμοί έχουν την έννοια ότι, όταν τα στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας ενός προϊόντος εκφράζονται σε διαφορετικό νόμισμα από το νόμισμα του κράτους μέλους στο οποίο γίνεται ο υπολογισμός, η μετατροπή πρέπει να πραγματοποιηθεί βάσει της επίσημης τιμής συναλλάγματος που ισχύει κατά την ημέρα της πρωτοκολλήσεως της διασαφήσεως;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, πώς πρέπει να υπολογιστεί αυτή η τιμή συναλλάγματος κατά το κοινοτικό δίκαιο;»

Από την απόφαση του Cour d'appel προκύπτει ότι οι γαλλικές τελωνειακές αρχές έλαβαν υπόψη την αξία των φυσίγγων κατά το χρόνο της πρόσκαιρης εισαγωγής τους από τη Γαλλία στην Ελβετία, βασίστηκαν στις τιμές που είχαν γίνει δεκτές για τις λαβές και τις περόνες κατά την εισαγωγή τους στην Ελβετία και έλαβαν επίσης υπόψη την «εκ του εργοστασίου» τιμή του τελικού προϊόντος. Μέχρι εδώ, νομίζω ότι τήρησαν σαφώς τις διατάξεις της συμφωνίας μεταξύ της Ελβετίας και της Κοινότητας. Το ουσιώδες ερώτημα, το οποίο πιστεύω ότι περιέχεται σαφώς στα δύο ερωτήματα που υπέβαλε το Cour de cassation, είναι, επομένως, αν ήταν σωστή η περαιτέρω μετατροπή της αξίας των μερών αυτών σε γαλλικά φράγκα, κατά την ημερομηνία εισαγωγής του τελικού προϊόντος στη Γαλλία και βάσει της τιμής συναλλάγματος που ίσχυε τότε, με σκοπό να εξακριβωθεί αν τα εν λόγω μέρη αντιπροσώπευαν περισσότερο από το 5 % της αξίας των τελικών προϊόντων.

Οι γαλλικές αρχές υποστηρίζουν ότι οι αναφερθείσες διατάξεις του γαλλικού τελω-

νειακού κώδια επέτρεπαν τέτοια ενέργεια. Εξάλλου, όπως υποστηρίζουν, μόνο όταν επιτρέπεται στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής του τελικού προϊόντος να ενεργούν κατ' αυτό τον τρόπο, οι ενέργειες αυτές μπορούν να συμβιβάζονται με το διεθνές δίκαιο, ιδίως με τη Σύμβαση της Βιέννης περί της ερμηνείας των Διεθνών Συνθηκών, και με τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου που αφορούν τον υπολογισμό της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, ιδίως το άρθρο 12 του κανονισμού 803/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968 (JO L 148 σ. 6). Οποιοδήποτε άλλο συμπέρασμα, βάσει του οποίου επιτρέπεται σε έναν ελβετό κατασκευαστή να αγοράζει συστατικά μέρη του προϊόντος όταν η τιμή συναλλάγματος σε σχέση με το δολάριο είναι ευνοϊκή και να τα ενσωματώνει στο τελικό προϊόν όταν αλλάζει η τιμή συναλλάγματος, οδηγεί σε κερδοσκοπία. Οι γαλλικές τελωνειακές αρχές υποστηρίζουν ότι η αξία των συστατικών μερών πρέπει να υπολογίζεται κατά την ημερομηνία εισαγωγής του τελικού προϊόντος, στην τιμή που ισχύει για το νόμισμα του κράτους εισαγωγής.

Είναι σημαντικό να μη διαφεύγει της προσοχής μας ότι η ουσία του ερωτήματος που ανέκυψε αφορά την καταγωγή των εμπορευμάτων και όχι απλώς την εκτίμηση της δασμολογητέας αξίας τους. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό βρίσκεται εν προκειμένω στο πρωτόκολλο που έχει προσαρτηθεί στη συμφωνία με την Ελβετία και όχι στους κοινοτικούς κανονισμούς που αφορούν τη δασμολογητέα αξία, όπως ο κανονισμός 803/68.

Τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι γαλλικές αρχές αντιβαίνουν, κατά τη γνώμη μου, στον σαφή αντικειμενικό σκοπό και το αποτέλεσμα του άρθρου 6 του πρωτοκόλλου σε συνδυασμό με τον πίνακα Β περί των κανόνων καταγωγής. Για να διαπιστωθεί αν τα προϊόντα που εισάγονται στην Ελβετία υπερβαίνουν το 5 % της «εκ του εργοστασίου» τιμής των εμπορευμάτων που παράγονται στην Ελβετία, είναι απαραίτητο να ληφθεί υπόψη η δασμολογητέα αξία των εισαχθέντων προϊόντων κατά το χρόνο εισαγωγής. Σύμφωνα με τη σημείωση 4 του άρθρου 1 του παραρτήματος 1 της Σύμβασης, για να καθοριστεί η αξία αυτή, όταν η πώληση ή η εκτίμηση των εισαγομένων προϊόντων γίνεται σε νόμισμα άλλο από το ελβετικό φράγκο, είναι απαραίτητο να μετατραπεί η τιμή ή η αξία σε ελβετικά φράγκα, βάσει της τιμής συναλλάγματος της ημερομηνίας αυτής. Συνεπώς, αν η αξία ή η τιμή των περονών και των λαβών εκφράζεται σε δολάρια ΗΠΑ, πρέπει να μετατραπεί σε ελβετικά φράγκα κατά την ημερομηνία εισαγωγής από τις Ηνωμένες Πολιτείες: η τιμή ή η αξία των φυσίγγων πρέπει να μετατραπεί σε ελβετικά φράγκα κατά την ημερομηνία εισαγωγής από τη Γαλλία και την Ελβετία, και στις δύο περιπτώσεις βάσει της τιμής συναλλάγματος που ίσχυε κατά τις ημερομηνίες αυτές. Η τιμή «εκ του εργοστασίου» πρέπει επίσης να εκφράζεται σε ελβετικά φράγκα. Ο υπολογισμός που γίνεται για να διαπιστωθεί αν η αξία των μερών αυτών υπερβαίνει το 5 % της αξίας του τελικού προϊόντος (δηλαδή της τιμής «εκ του εργοστασίου» αφαιρουμένων των φόρων που έχουν επιστραφεί ή πρέπει να επιστραφούν) πρέπει συνεπώς να γίνει σε ελβετικά φράγκα. Με τον τρόπο αυτό θα δοθεί απάντηση στο ερώτημα για το αν ο επιβλητέος δασμός ήταν 2,6 % (δασμός ο οποίος είναι τώρα μηδενικός) ή 13 %.

Κατά την εισαγωγή των στυλογράφων στη Γαλλία, οι γαλλικές τελωνειακές αρχές εφαρμόζουν τους συντελεστές αυτούς. Αν η δασμολογητέα αξία των στυλογράφων αυτών εκφράζεται σε γαλλικά φράγκα δεν υπάρχει πρόβλημα. Αν η τιμή ή η αξία εκφράζεται σε ελβετικά φράγκα, οι γαλλικές αρχές είναι αρμόδιες να τα μετατρέψουν σε γαλλικά φράγκα βάσει της τιμής συναλλάγματος που ίσχυε κατά την ημερομηνία εισαγωγής των στυλογράφων. Αυτό όμως γίνεται για τον υπολογισμό του ύψους του δασμού και όχι για τον καθορισμό του συντελεστή του δασμού αυτού.

Διαφορετικά, είναι προφανές ότι ο εξαγωγέας δεν θα μπορούσε ποτέ να γνωρίζει, προτού εξαχθούν πράγματι τα προϊόντα, το

συντελεστή που πρόκειται να εφαρμοστεί. Ο συντελεστής θα εξαρτιόταν από τις διακυμάνσεις των τιμών συναλλάγματος μεταξύ, αφενός, των νομισμάτων της χώρας προελεύσεως των συστατικών μερών και της χώρας εξαγωγής, αφετέρου δε, του νομίσματος του κράτους εισαγωγής, μέχρι την ημερομηνία εισαγωγής. Ο καθορισμός σταθερών τιμών θα ήταν δύσκολος, εκτός αν καθορίζονταν περιθώρια τα οποία να καθιστούν το προϊόν μη ανταγωνιστικό. Σε περίπτωση που ο υπολογισμός είχε γίνει βάσει δασμού 2 % ή μηδενικού δασμού για να διαπιστωθεί στη συνέχεια ότι λόγω μεταβολής των τιμών συναλλάγματος, εφαρμόζεται δασμός 13 % (ίσως μόνο και μόνο λόγω μεταβολής κατά μία ή δύο μονάδες του ποσοστού των μερών σε σχέση με το σύνολο) θα μπορούσε να εξαλείψει κάθε περιθώριο κέρδους, πράγμα το οποίο υποστηρίζεται ότι θα συνέβαινε στην προκειμένη περίπτωση. Αυτό θα σήμαινε επίσης, όπως υποστηρίζει η ιταλική κυβέρνηση, ότι θα μπορούσε να ισχύει για τα ίδια προϊόντα, διαφορετικός συντελεστής μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών και της Ελβετίας, ανάλογα με τις τιμές συναλλάγματος που ισχύουν στα διάφορα κράτη μέλη. Νομίζω ότι το αποτέλεσμα αυτό αντιβαίνει στον γενικό στόχο της συμφωνίας με την Ελβετία και στην ιδέα της Κοινότητας η οποία νοείται ως, κατά το δυνατό, μία και μόνη ευρεία αγορά.

Βεβαίως ο κανόνας αυτός ισχύει και προς την αντίθετη κατεύθυνση. Εναπόκειται στο κράτος μέλος που εφαρμόζει τους προαναφερθέντες κανόνες, να μετατρέψει την αξία των συστατικών μερών που εισάγονται από το εξωτερικό στο νόμισμά του κατά την ημερομηνία εισαγωγής και να υπολογίσει το ποσοστό ανάλογα. Οι ελβετικές τελωνειακές αρχές έπρεπε επομένως να υπολογίσουν τον εισαγωγικό δασμό του τελικού προϊόντος, εφαρμόζοντας το συντελεστή που καθορίστηκε προηγουμένως βάσει του νομίσματος του κράτους μέλους όπου έγινε η κατασκευή.

Νομίζω ότι το αποτέλεσμα αυτό είναι σύμφωνο με το σκοπό του πιστοποιητικού κυκλοφορίας EUR-1. Στην προκειμένη περίπτωση οι ελβετικές αρχές το συνέταξαν αφού προέβησαν στους κατάλληλους υπολογισμούς σε ελβετικά φράγκα. Ο κάτοχος του πιστοποιητικού είχε το δικαίωμα να υπαχθεί στο ευνοϊκό προτιμησιακό καθεστώς, εκτός αν το κράτος εισαγωγής απαιτούσε εξακρίβωση κατ' εφαρμογή του άρθρου 19 της απόφασης 3/73 της μικτής επιτροπής (το οποίο έχει αντικατασταθεί από το άρθρο 17 της απόφασης 1/77) οπότε, σε περίπτωση διαφωνίας, η διαφορά έπρεπε να υποβληθεί στην τελωνειακή επιτροπή της μικτής επιτροπής, της οποίας η συμβουλευτική γνώμη υπόκειται πάντοτε στον έλεγχο των δικαστηρίων.

Οι γαλλικές τελωνειακές αρχές υποστηρίζουν ότι το αποτέλεσμα αυτό παραβιάζει κατά τρόπο απαράδεκτο και παράνομο την κυριαρχία τους. Κατά τη γνώμη μου αυτό δεν συμβαίνει. Η Κοινότητα έχει δεχτεί τους αμοιβαίους αυτούς κανόνες για το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και της Ελβετίας και τα κράτη μέλη οφείλουν να τους εφαρμόζουν. Εναπόκειται στις γαλλικές τελωνειακές αρχές να υπολογίσουν το δασμό, όχι όμως και το συντελεστή, βάσει της τιμής συναλλάγματος που ισχύει κατά την εισαγωγή του τελικού προϊόντος στην Γαλλία.

Συνεπώς, πρέπει κατά τη γνώμη μου να δοθεί η εξής απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα:

Για να καθοριστεί αν τα εμπορεύματα που ανήκουν στην κλάση 98.03 του Κοινού Δασμολογίου πρέπει να θεωρηθούν, κατά την εισαγωγή τους από την

Ελβετία σε κράτος μέλος, ως καταγόμενα από την Ελβετία, πρέπει να υπολογιστεί η αξία όλων των υλικών ή συστατικών μερών που δεν κατάγονται από την Ελβετία, κατά την ημερομηνία εισαγωγής τους στην Ελβετία, όταν δε η τιμή ή η αξία αυτών των υλικών ή συστατικών μερών εκφράζεται σε νόμισμα άλλο από το ελβετικό φράγκο, το νόμισμα αυτό πρέπει να μετατραπεί σε ελβετικά φράγκα βάσει της τιμής συναλλάγματος που ισχύει κατά την ημερομηνία της εισαγωγής στην Ελβετία. Στη συνέχεια πρέπει να υπολογιστεί το ποσοστό που αντιπροσωπεύει η αξία των υλικών ή μερών αυτών σε ελβετικά φράγκα, στην τιμή εκ του εργοστασίου του τελικού προϊόντος (αφαιρουμένων των φόρων που έχουν επιστραφεί ή που πρόκειται να επιστραφούν) εκφραζόμενη σε ελβετικά φράγκα. Από το ποσοστό αυτό καθορίζεται αν το τελικό προϊόν πρέπει να θεωρηθεί ως καταγόμενο από την Ελβετία, ανεξαρτήτως της ισοτιμίας μεταξύ, αφενός, του νομίσματος του κράτους καταγωγής των υλικών αυτών και συστατικών μερών ή της Ελβετίας και αφετέρου, του νομίσματος του κράτους μέλους εισαγωγής του τελικού προϊόντος, κατά την ημερομηνία εισαγωγής στο κράτος μέλος αυτό.

Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η κύρια δίκη είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων που φέρουν οι διάδικοι στη δίκη αυτή. Η Επιτροπή και η ιταλική κυβέρνηση που παρενέβησαν φέρουν τα δικά τους έξοδα.